

Hvad havde han ogsaa at gøre her? tænkte han. Hvad vilde han mellem disse Mennesker, med hvem han ikke havde en eneste Tanke eller Følelse tilfælles, ja hos hvem selve Sproget var blevet ham saa fremmed, at det næsten lød for ham som et andet Tungemaal.

Det blev Frøken Ragnhild, der med sin gamle Snarraadighed fandt en Udvej i Forlegenheden.

„Hør,“ sagde hun og traadte et Skridt frem i Kredsen. „Jeg synes, at Pastor Hansteds Ord var en Tale i rette Tid, . . . vi har vist allesammen drukket Vin nok. Jeg foreslaar, at vi benytter den smukke Aften til at spasere lidt i. Vi sender Vognen i Forvejen — eller helt hjem til Kyndløse — og overtaler Pastor Hansted til at gøre os Følgeskab et Stykke Vej. Det vil De jo nok, ikke sandt? Vi skal dog — i hvert Fald i Begyndelsen — ad samme Kant, om jeg ikke husker fejl.“

Forslaget vandt øjeblikkeligt varm Tilslutning hos den hassingske Familie; Doktoren sendte igen Frøken Ragnhild et stjaalent — men denne Gang taknemmeligt — Øjekast.

Ogsaa for Emanuel kom Frøken Tønnesens Forslag som en Befrielse. Han indsaa', at han paa denne Maade hurtigst og nemmest vilde kunne slippe bort fra Selskabet. Naar han fulgte dette hen